

Diumenge de Rams Cicle C segona

Exaltat

Els estudis teològics sobre la resurrecció de Jesús ens fan adonar que en els textos bíblics s'hi troba una doble manera de parlar de la resurrecció de Jesús. Un grup de textos posaria l'accent en les aparicions; entre aquests, cal incloure-hi els relats de la tomba buida. Són els textos que, en el seu vocabulari, parlen de la resurrecció de Jesús. Però n'hi ha d'altres que, parlant de la mateixa realitat, no fan menció de la resurrecció, sinó que parlen d'exaltació. D'entre aquests, n'hi ha un que és el text estrella i és el que es llegeix en la segona lectura del Diumenge de Rams.

El text té dues parts clarament diferenciades, que delimiten molt bé una realitat en dos temps inseparables: abaixament-exaltació. Alguns dels termes que s'hi troben han estat objecte de traduccions molt discutides, que no podem explicar aquí per manca d'espai.

L'abaixament és exposat en els versets 6-8. Jesús és el nou Adam i, per tant, n'és la contraposició. Si Adam es volgué enaltir, fins a fer-se igual a Déu, Jesús s'abaixa, renunciant a la igualtat amb Déu, que, per dret, li correspon i pren la condició humana en l'escalafó més menyspreat de la societat: esclau. La humanitat de Jesús arriba fins a les últimes conseqüències de la condició humana, la mort, i aquesta també en la seva forma més humiliant: la mort de creu.

L'obediència de Jesús no s'ha d'entendre en el sentit de la submissió al disseny del Pare, que ha decidit que Jesús ha de morir per apaivagar l'enuig que el pecat humà ha produït en la seva dignitat ofesa. L'obediència de Jesús rau en el fet que Ell assumeix totalment el projecte que el Pare ha dissenyat, encaminat a la divinització de l'ésser

humà i Jesús ho fa, a despit que això passi per la realitat de la mort en creu.

Els versets 9-11 són els que estan dedicats a exposar l'exaltació de Jesús. Aquesta exaltació és proclamada, no descrita. Dos termes es contraposen: esclau i senyor. El que es va fer esclau ha esdevingut Senyor. Tres vegades apareix el terme nom. Cosa que obliga a prestar atenció al terme. En el món de la Bíblia, el nom, a diferència del que passa en la nostra cultura, no és un afegit, sobreposat a la identitat de la persona, que no afecta en res el més profund d'aquesta seva identitat, sinó que el nom va indissolublement unit a la identitat personal, de tal manera que, si es modifica el nom, es modifica el ser més profund de la persona. Quan Déu dóna a Jesús un nom per damunt de tot nom, vol dir que reconeix en Jesús una identitat que està per damunt de l'existència de tota altra cosa.

L'exaltació de Jesús ni és un "divertimento" diví, ni un espectacle per deixar bocabadada la criatura humana. És un esdeveniment d'abast universal (menció cel, terra, sota la terra) que ha de conduir a les dues actituds bàsiques de qualsevol creient: l'adoració (que tothom s'agenolli) i la professió solemne de fe en Jesús ressuscitat: Jesucrist és el Senyor.